

Arrest

nr. 76 633 van 6 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. HAYFRON-BENJAMIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Urobo afkomst. U werd geboren op 19 oktober 1977 te Sapele in Delta state, maar leefde bijna uw hele leven in Lagos stad. Als beroep kocht u wagens aan en verkocht u die door aan klanten over heel Nigeria. Uw vader (K.A.) is een gepensioneerd marine-officier. Hij was goed bevriend met de inmiddels overleden (W.O.), die ook marine-officier geweest is. Zo kent u (C.O.), de zoon van William. Jullie groeiden immers samen op op de marinebasis waar jullie vaders werkten. Later gingen jullie wegen uiteen, maar u ontmoette (C.O.) regelmatig in Lagos en dan maakten jullie altijd een praatje. Op 1 oktober 2010 was er een aanslag met 2 bomauto's, onder andere een Mazda, in de hoofdstad Abuja tijdens de parade op de onafhankelijkheidsherdenking. Er vielen heel wat doden. (C.O.) en zijn broer (H.O.) werden verdacht en gearresteerd. Zij hadden in het verleden al vaker problemen gehad met de overheid en waren actief

bij Movement for the Emancipation of the Niger delta (MEND). Rond 14 oktober 2010 werd u thuis gearresteerd en naar het Pkanto lyaba politiekantoor in Lagos gebracht. U werd ervan verdacht dat u een bomauto (een Mazda) zou geleverd hebben aan (C.O.) in Abuja op 1 oktober 2010. De politie zei dat ze u hadden zien onderhandelen met (C.O.) op straat. U was onschuldig en vertelde dat u op 1 oktober 2010 in Ibadan in Oyo state was om een auto te leveren, maar men geloofde u niet. Van u medegevangenen hoorde u dat men vaak meerdere jaren vastzit in de gevangenis vooraleer men een proces krijgt. Uw vader probeerde u vrij te krijgen, maar de lokale agent zei dat dit niet mogelijk was omdat het een nationale zaak betrof. De lokale agent zei wel dat hij u mits betaling kon laten ontsnappen en dat hij dan zou zeggen dat u overleden was. U moest wel beloven dat u het land zou verlaten, anders zou die agent in de problemen kunnen komen. Op 4 januari 2011 veinsde u maagpijn, werd u naar het ziekenhuis gebracht en kon u daar ontsnappen naar de plaats Ketu. Daar werd u door uw vader opgewacht, die u naar het dorp Ogelli in Delta state bracht. U leefde er ondergedoken bij een oudere vrouw, maar toen u hoorde dat het leger in Ogelli op zoek was naar militanten, besloot uw vader dat u er niet meer veilig was en moest vertrekken. Eind februari 2011 ging u naar Musage, een ander dorp in Delta state. Daar leefde u opnieuw ondergedoken bij een oudere vrouw die uw vader kende. Uw vader kreeg intussen steeds telefoon van de agent die u liet ontsnappen met de vraag of u het land al verlaten had. U was ook bevreesd dat de militairen u zouden vinden. Op 20 mei 2011 kwam u vader u ophalen en bracht u naar de luchthaven van Lagos. Een vrouw wachtte u op en gaf u een vals paspoort. Jullie namen samen het vliegtuig naar Parijs. Daar gaf die vrouw u een treinticket naar Brussel. U kwam in België aan op 21 mei 2011. Op 25 mei 2011 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat (C.O.) in de week na de bomaanslag van 1 oktober 2010 gearresteerd werd en u 3 dagen later. U stelt rond 14 oktober 2010 gearresteerd te zijn (gehoor CGVS, p.8). U stelt ook dat u opgesloten werd in een politiekantoor in Lagos (gehoor CGVS, p.7) en dat (C.O.) en 3 andere beschuldigten eveneens opgesloten zaten in een gevangenis in Lagos. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het dossier, blijkt echter dat (C.O.) pas gearresteerd werd op 16 oktober 2010. Verder blijkt ook dat (C.O.) en alle andere verdachten samen opgesloten werden in Abuja: eerst bij de State Security Service, later in de Kuje gevangenis. We stellen vast dat de door u gegeven informatie betreffende de arrestatie en detentie van (C.O.) tegenstrijdig is met de informatie die hierover beschikbaar is. Dit leidt ons ertoe de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig in twijfel te trekken.

U verklaart dat u in een gevangenis van Lagos verbleef (gehoor CGVS, p. 7) en dat u geen advocaat kon krijgen omdat u moest wachten op de overdracht van uw zaak naar Kaduna en dat dit jaren kon duren (gehoor CGVS, p. 14). U verklaart ook dat uw zaak overgebracht zou worden naar Kaduna omdat daar alle rechtszaken voor moord en terrorisme behandeld worden (gehoor CGVS, p.14). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het dossier, blijkt dat (C.O.) en alle andere verdachten vanaf hun opsluiting steeds in een gevangenis in Abuja verbleven en allen al vanaf 22 oktober 2010 over een advocaat konden beschikken. Het proces nam direct een aanvang: zowel op 22 oktober 2010, 24 november 2010, 18 januari 2011 en 29 juli 2011 kwam de zaak voor de rechtbank. De rechtszaak werd steeds behandeld in Abuja: eerst voor de Abuja Magistrate Court, later voor de Federal High Court Abuja. Het gegeven dat alle verdachten in een gevangenis in Abuja verbleven, direct over een advocaat konden beschikken en hun proces direct een aanvang nam, contrasteert sterk met uw verklaring dat u in een gevangenis in een politiekantoor in Lagos verbleef, over geen advocaat kon beschikken en nog jaren zou moeten wachten tot de zaak werd overgedragen aan Kaduna. Het lijkt weinig aannemelijk dat u als enige op een andere plaats zou vastgehouden worden dan alle andere verdachten in dezelfde rechtszaak en dat u als enige geen advocaat en een snel proces zou krijgen. Dit leidt ons ertoe de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw arrestatie en opsluiting, de reden voor uw vertrek uit Nigeria, ernstig in twijfel te trekken.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het dossier, blijkt eveneens dat meerdere mensen gearresteerd werden op verdenking van betrokkenheid bij de bomaanslag in Abuja op 1 oktober 2010. Sommigen van hen werden daarna weer vrijgelaten, anderen, zoals (C.O.), bleven aangehouden. Tussen alle genoemde namen van gearresteerden in deze zaak valt uw naam echter nergens terug te vinden. De naam van (C.O.) wordt ook genoemd als verdachte van het leveren en plaatsen van de bomauto's in Abuja. Uw naam wordt nergens vernoemd [als leverancier van een wagen]. Het feit dat uw naam nergens in de ruime berichtgeving over deze zaak genoemd

wordt als één van verdachten en gearresteerden versterkt nog verder het vermoeden van de bedrieglijkheid van uw relaas.

Daarnaast wijkt ook uw kennis over (C.O.) af van de kennis die over hem voorhanden is. Op de vraag naar het beroep van (C.O.) verklaart u dat hij zijn nier gaf aan zijn moeder en dat hij werkt aan machines om bloed aan mensen te geven (gehoor CGVS, p.12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het dossier, blijkt echter dat (C.O.) werkzaam is in de olieindustrie. Op de vraag wanneer de vader van (C.O.) overleden is antwoordt u dat het in 2005 is, maar dat u het niet zeker weet (gehoor CGVS, p.10). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het dossier, blijkt echter dat de vader van (C.O.) pas in 2010 overleden is. U verklaart dat u samen met (C.O.) opgroeide, dat jullie wegen daarna uit elkaar gingen, maar dat jullie elkaar wel nog een 20tal keer per jaar op straat tegenkwamen en dan een praatje maakten en onder andere vroegen naar elkaars familie (gehoor CGVS, p. 6,7,8). Het is dan ook bizar dat u het correcte beroep van (C.O.) niet kent en niet weet dat zijn vader pas in 2010 overleed. Uw gebrekkige kennis doet vraagtekens rijzen betreffende de geloofwaardigheid van uw verklaring dat uw (C.O.) persoonlijk kende.

Tot slot komt ook uw relaas over uw ontsnapping vrij ongeloofwaardig over. U verklaart dat u moest veinzen dat u ziek was, dat u dan naar het ziekenhuis gebracht werd en dat u zo kon ontsnappen. De politieagent die door uw vader was omgekocht zou dan aan zijn oversten verklaren dat u gestorven was. Gevangenen die overleden zijn worden immers naar een plek achter het ziekenhuis gebracht (gehoor CGVS, p.7). De reden van uw arrestatie betrof een bomaanslag met meerdere doden in Abuja tijdens een onafhankelijkheidsviering. Het is dan ook bijzonder vreemd dat men een verdachte van dergelijke gewichtige zaak zomaar zou laten ontsnappen. Bovendien zou men ook verwachten dat de betrokken politieagent toch een lijk zou moeten kunnen presenteren als hij aangeeft dat een gevangene overleden is. Het feit dat de agent zich ondanks het gewicht van uw aanklacht zo makkelijk liet omkopen en zich met zo'n zwak verhaaltje had ingedekt, komt niet geloofwaardig over. Uw verklaringen over uw ontsnapping zijn dan ook niet overtuigend.

Uit dergelijke opeenstapeling van gebrekkige kennis, foutieve informatie en ongeloofwaardige verklaringen kan enkel besloten worden dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

Aangezien uw asielrelaas bedrieglijk is dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Tenslotte bent u niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, afkomst of reisweg zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt eerst de subsidiaire beschermingsstatus en verwijst hierbij naar de algemene situatie in Nigeria. Zo verwijst hij naar de corruptie en veralgemeend geweld, de spanning in de regio Jos en het geweld van moslims tegen christenen waarbij in 2011 zeker 500 mensen om het leven kwamen. Bij een aanval in januari kwamen dan weer ongeveer 300 moslims om het leven. Verzoeker verwijst ook nog naar het geweld van de extreem islamitische splintergroep 'Boko Haram' en de uitbreiding door de regering van de staat van beleg tot sommige gebieden van de staten Borno, Yobe, Plateau en Niger. Verzoeker haalt verder nog aan dat in alle delen van het land zich onverwachts etnische of religieuze spanningen kunnen voordoen.

Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 48/2, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet), van artikel 1, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de formele alsook materiële motiveringsplicht in bestuurshandelingen.

Aangaande de motivering over zijn vermeende arrestatie werpt verzoeker op dat hij nooit verklaard heeft dat hij zeker was van de datum van de arrestatie van (C.O.) vermits hij deze informatie heeft vernomen uit algemene bronnen en er rond deze zaak veel tegenstrijdige informatie is verspreid. Bovendien was hij niet eens zeker van de datum van zijn eigen arrestatie.

Verzoeker stelt dat het voor iedereen en dus ook voor de Nigeriaanse autoriteiten overduidelijk is dat zijn rol bij de aanslag marginaal is, hetgeen kan verklaren waarom hij anders behandeld wordt dan de andere verdachten.

Verzoeker stelt inzake het beroep van (C.O.) dat men moeilijk kan vertrouwen op informatie afkomstig uit Nigeria.

Verzoeker opwerpt dat hij nooit werd geconfronteerd met de informatie van het CGVS

Verzoeker verwijst omtrent zijn ongeloofwaardig geachte ontsnapping naar het bestaan van corruptie in Nigeria.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij inzake zijn identiteit, reisweg en asielmotieven, hetgeen een negatieve indicatie is voor zijn geloofwaardigheid.

Inzake verzoekers arrestatie, repliceert verweerder terecht dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij de arrestatie van Charles situeert in de week na de bomaanslag op 1 oktober 2010 en dat hij dit op het nieuws had gehoord. Verder stelde hij dat hij drie dagen later werd gearresteerd, hij dacht op 14 oktober (gehoor CGVS, p. 8). Verweerder wordt door de Raad bijgetreden waar die verklaart niet goed te begrijpen hoe verzoeker de arrestatie uit algemene bronnen heeft kunnen vernemen en dit alvorens deze arrestatie daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, namelijk op 16 oktober 2010. Verzoekers argument is dan ook niet dienstig. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan de vaststelling dat hij verklaarde dat (C.O.) en drie andere beschuldigten eveneens in een gevangenis in Lagos zaten opgesloten, terwijl uit de informatie blijkt dat (C.O.) en alle andere verdachten samen opgesloten werden in Abuja. Tevens is het ongeloofwaardig dat verzoeker, die aanvoert onrechtmatig te zijn gedetineerd geweest, zijn datum van arrestatie slechts bij benadering zou kunnen bepalen aangezien aangenomen moet worden dat deze gebeurtenis in het geheugen gegrift is.

Verzoekers verklaringen over de omstandigheden van zijn detentie en de rechtsbijstand zijn dermate verschillend van de wijze waarop alle andere verdachten in dezelfde rechtszaak werden behandeld, dat verzoekers geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd. Waar verzoeker stelt dat het voor iedereen en dus ook voor de Nigeriaanse autoriteiten overduidelijk is dat zijn rol bij de aanslag marginaal is, dient te worden opgemerkt dat verzoeker voorhoudt te zijn gearresteerd omdat hij wordt beschuldigd de auto te hebben geleverd die werd gebruikt voor de bomaanslag, hetgeen bezwaarlijk aanzien kan worden als een marginale rol.

Verzoekers kennis over de persoon (C.O.) is tevens strijdig met de informatie die over hem voorhanden is. Verzoeker stelt wel dat (C.O.) meerdere werkzaamheden had, maar dit is een blote bewering van verzoeker, niet gestaafd door enig element.

Waar verzoeker opwerpt dat hij nooit werd geconfronteerd met de informatie van het CGVS, dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal niet verplicht is tijdens het gehoor de asielzoeker te confronteren met de beschikbare landeninformatie. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. De stukken met betrekking tot de gebruikte informatiebron bevinden zich bovendien in het administratief dossier en verzoeker heeft ervan kennis kunnen nemen. Hij laat echter na concreet aan te tonen dat de commissaris-generaal er verkeerde of kennelijk onredelijke conclusies zou hebben uit afgeleid.

Verzoeker verwijst wel naar informatie van Human Rights Watch, Amnesty International of het US Department of State en beweert dat deze “een geheel andere klok luiden”, maar toont daarmee geenszins aan dat de specifieke informatie over de bomaanslag van 1 oktober 2010 en de hierop volgende arrestaties en rechtszaak waarop de commissaris-generaal zich baseert onjuist zou zijn. Verzoeker beperkt er zich in feite toe op een algemene wijze kritiek te uiten over de volledigheid van de door de verwerende partij gehanteerde bronnen, waarmee hij niet vermag de op deze bronnen gefundeerde correcte motivering te weerleggen. Verzoeker werpt ook nog op dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de sociale context waarin hij in Nigeria leefde, maar laat na concreet uit te werken op welke wijze deze sociale context dan wel de motivering van de bestreden beslissing zou kunnen wijzigen.

De commissaris-generaal stelt terecht dat het feit dat de agent zich ondanks het gewicht van verzoekers aanklacht zo gemakkelijk liet omkopen en zich met dergelijk zwak verhaaltje had ingedekt, niet geloofwaardig overkomt.

Gelet op het hoger vastgestelde is verzoekers relaas in strijd met algemeen bekende feiten zodat het geloofwaardigheid ontbeert.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Nigeria is niet vrij van problemen; er bestaan spanningen in de regio Jos en uit de toegevoegde informatie blijkt dat ‘Boko Haram’ geweld gebruikt. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hij bijna heel zijn leven in Lagos stad woonde, gelegen in de staat Lagos in het zuiden van Nigeria. De situaties waar verzoeker naar verwijst (de spanningen in de regio Jos, het geweld van ‘Boko Haram’) situeren zich aldus niet in de regio waar verzoeker volgens zijn eigen verklaringen bijna heel zijn leven heeft gewoond. Verweerder wijst er terecht op dat de problemen met Boko Haram zich voornamelijk voordoen in het noorden en noordoosten van Nigeria en dat de stad Jos op de grens van het islamitische noorden en het christelijke zuiden ligt (zie informatie in bijlage aan de verweernota gevoegd). Verzoeker toont met de verwijzingen naar het bestaan van bepaalde problemen in Nigeria nog niet aan dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land, derhalve toont hij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS